

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

10 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА. НЕДЕЛЯ СЛЕД ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Когато дойдоха при народа, приближи се до Него един човек, който падна на колене пред Него и рече: Господи, помилуй сина ми; по новолуние го хваща бяс, и зле страда, защото често пада в огън и често във вода; водих го при учениците Ти, ала те не можах да го изцеря.

А Исус отговори и рече: о, роде неверен и развратен! Докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете Ми го тук.

И запретн Исус на беса, и той излезе из момчето; и то от оня час оздравя.

Тогав учениците пристъпиха към Исуса насаме и Му рекоха: защо не можахме ние да го изгоним?

А Исус им рече: поради вашето неверие; защото, истина ви казвам, ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: премести се от тук там, и тя ще се премести; и нищо няма да бъде за вас невъзможно. Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост.

А когато се намираха в Галилея, Исус им рече: Син Човеческий ще бъде предаден в човешки ръце, и ще Го убият, и на третия ден ще възкръсне. И те се нажалиха твърде много. (Мат. 17:14-23)

Отеческо наследство

“ВЯРВАМ ГОСПОДИ, ПОМОГНИ НА НЕВЕРИЕТО МИ!”

Библията е пълна с примери за родители, чиято вяра и молитва за техните деца е по-силна от вярата и молитвата на самите апостоли. За тези обикновени хора ние не научаваме почти нищо. Мнозина родители буквално стигат "до ръба", до пълно отчаяние, когато усещат, че губят най-важното нещо в живота – децата си. Но тъй като надеждата умира последна, характерно за повечето от тях е, че не се отказват. Да вземем бащата на болното момче, за което разказва днешното евангелско четиво (Мат. 17:14-23). След Преображението този нещастен мъж се доближава до Христос и казва: "Господи, помилуй сина ми; по новолуние го хваща бяс и зле страда, защото често пада в огън и често във вода; водих го при учениците Ти, ала те не можах да го изцеря" (ст. 15). Болестта

на момчето явно се дължи на бесовска намеса. Тя не е епилепсия, защото е свързана с циклите на луната и момчето търси смъртта си. Древните юдеи не обичат луната, защото околните езически народи се покланят на идоли, които са нейно олицетворение. Бащата сигурно е изчерпал всички възможности да помогне на детето си. Той моли апостолите, които се оказват безсилни, а накрая възлага упованието си на Исус.

Най-интересната подробност в случая е, че момчето се изцелява не заради собствената си вяра. Напротив, то до такава степен е обладано от беса, че не иска да бъде излекувано и да се освободи от него. Изцелението не е предизвикано и от вярата на апостолите, които не били в състояние да извършат чудо. Тук действа вярата на родителя. В какво се изразява тя? Евангелието подчертава, че бащата пада на колене пред Спасителя и Го нарича Господ. Той моли Исус от все сърце и не може да допусне, че ще му откаже. Когато Христос изгонва беса и излекува момчето, апостолите остават смаяни и питат защо те не са могли да направят същото. А Той им казва откровено: "Поради вашето неверие; защото, истината ви казвам - ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: премести се от тук там и тя ще се премести; и нищо няма да бъде за вас невъзможно. Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост" (ст. 20). Каква вяра изисква Господ? Тя може да е наглед незначителна и миниатюрна – като синаповото зърно, което едва се вижда. Сравнението на Христос с това зърно не е случайно. След като бъде смачкано и смляно, то отделя огън, който се чувства при вкусане. Такова е и сърцето на този баща – смачкано, сломено, раздирано от болка за сина си. При това състояние молитвата му съдържа "огън", излъчва пламенност, която предава неговата вяра. Той не казва за своя син празните безучастни клишета, които чуваме всеки ден: "Кармалн е, какво е, така ще си умре", "Абе, пробвай, пък каквото стане" или дори жестокото "До гуша ми дойде от това дете". Този разказ трябва да се допълни с една интересна подробност, съхранена от евангелист Марк. Бащата има смиреннието да осъзнае и признае, че вярата му в Бога не е свършена. Той се провиква пред събралата се тълпа: "Вярвам, Господи! Помогни на неверието ми" (Марк 9:24). Този баща взема всичките си несвършенства, душевните си слабости, сърдечните си колебания и ги стоварва пред нозете на Исус. Желанието на родителя става желание и на Спасителя, Който изцелява момчето. Бог винаги чува безкористните молитви на майките и бащите, които не се отказват да се борят за най-скъпото си достойние – децата.

Но днешното евангелско четиво съдържа и друг съществен урок. Ние не трябва да очакваме Христос да

се моли винаги, когато извършва чудо, защото Той черпи пряко от силата на Бога. Причината, поради която апостолите не могат да изцелят момчето е, че те възприемат благодатта като нещо дадено веднъж завинаги, а не като нещо, което трябва да се поддържа постоянно с пост и молитва. Тази поука е за всички свещенослужители и вярващи. Без молитва, която е проява на вярата, богослужението ни е сбор от празни ритуали, които граничат с магия. То така се и възприема от хората, които не притежават никаква вяра. Но в религията, както и в живота, няма нищо магическо или автоматично. От една страна, ние зависим изцяло от Бога, а, от друга страна, действието на Бога - условно казано - зависи от нашето доверие, нашата надежда, нашите усилия. Каквото и да вършим, каквито и планове да правим, първо трябва да ги съобразяваме с Божия закон и да молим за Божие благословение, за да се радваме на успех.

Автор: Проф. Архим. Павел Стефанов

ПОКЛОНЕНИЕ КЪМ ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА

Дойдете да се поклоним на нашата Царица Богородица.

Дойдете да се поклоним на Дева Мария, нашата Царица Богородица.

Дойдете да се поклоним и паднем

пред самата Владичица Дева Мария, нашата Царица Богородица.

Покланяме се на Тебе, Пресвета Богородице, Която с раждането на Твоя Син си ни явила истинската светлина, Царице на небето и земята, Надеждо на обезнадежените, Помощнице на немощните, Застъпнице за всички грешници; молим Ти се, покрий ни и ни запази от всички душевни и телесни бедни и нужди, и ни бъди застъпница със светите Си молитви.

Покланяме се на Твоето благословено зачатие и раждане от светите Ти родители Йоаким и Анна; молим Те, наша Владичице, дай ни да положим начало на безгрешен живот и да принесем плодове на покаяние. Покланяме се на Твоето въведение в Божия храм, тригодишна Отроковице, и Те молим, наша Светлина, направи ни храм на Светия Дух с Твоите молитви.

Покланяме се на Твоето благовещение, Пречиста Богородице Дево, когато по действието на Светия Дух с Архангелския глас си заченала Словото Отче, и Те молим, наша Светлина, благовести на нас, отчаяните, нашето спасение.

Покланяме се на Твоето раждане, когато си въплътила и си родила Христос, Спасителя на света, и си станала Майка на Бога, прославяна и превъзнасяна от всички твари, молим Те, наша Светлина, бъди за нас като милосърдна Майка и сега, и в бъдещия век.

Покланяме се на Твоето очищение, чиста, неосквернена, нетленна, пречиста, и Те молим, наша Светлина, очисти ни от всяка нечистота на плътта и духа с Твоите молитви.

Покланяме се и почитаме мъките, които си претърпяла по време на доброволните страдания на Твоя Син,

когато се съвдана Симеоновото пророчество: и на Самата Тебе меч ще пронже душата, и молим Те, наша Светлина, избави ни от нашите душевни и телесни болести.

Покланяме Ти се, Владичице, като си спомняме радостта Ти по време на Възкресението на Твоя Син, и Те молим, наша Светлина, не ни лишавай от духовна радост.

Покланяме се на честното и славно Твое Успение и Те молим, наша Светлина, приспи със силата Си плътските ни страсти.

О, Пресвета Владичице Богородице! Приеми това наше малко моление и го принеси на Твоя Син и наш Бог заради душите ни.

Като гледаме пресветия Ти образ така, сякаш виждаме Самата Тебе, истинската Богородица, със сърдечна вяра и любов от душа припадаме и се покланяме на Теб и на предвечния Младенец, Когото държиш на ръката Си, нашия Господ Исус Христос.

О, Пресвета наша Господарке, Царице небесна, преславна Владичице, Дево Богородице, праведно утешение на всички скърбящи и на всички, които се уповават на Тебе, живот и възкресение! Преклони, о, Владичице, пречистите Си уши към молитвата, която Ти принасяме ние, Твоите непотребни и недостойни раби.

О, наша милосърдна Майко! Яви милостта Си на нас, които винаги пребиваваме в скърби и грехове и не презирай нас, Твоите многогрешни раби.

О, наша прекрасна Майко! Ти си извор за всичко добро, оживяване на смъртните човеци и избавление на погиналите, приеми в този час от нас, Твоите недостойни, паднали и многогрешни раби, горчивото ни, скръбно и болезнено моление, което дръзваме да отправим към Тебе, Пресветата Владичица Царица Богородица, и радостно като на Ангела приветствие: Богородице Дево, радвай се, благодатна Марие, защото си заченала в плътта Си Сина Божий. Радвай се, защото си Го носила в утробата Си. Радвай се, защото си Го родила. Радвай се, защото си Го хранила с гърдите Си. Радвай се, защото след три дни Христос в храма си намерила. Радвай се, защото Христос възкръсна от мъртвите и възлезе на небесата. Радвай се, защото Ти Самата си взета на небето. Радвай се, защото превъзхождаш с девството Си Ангелите и със слабата Си Светините. Радвай се, защото устройваш мира на земята. Радвай се, защото на Тебе са послушни всички жители небесни. Радвай се, защото Ти можеш да измолиш всичко, което искаш, от Сина Си, нашия Христос Бог. Радвай се, защото си се сподобила да бъдеш близо до Пресветата Троица. Радвай се, защото Ти си Майка на угнетените, които прибягват към Тебе. Радвай се, защото Твоята радост никога няма да свърши. Радвай се, Благодатна, Господ е с Тебе!

О, Пресвета Владичице, Дево Богородице! приеми недостойната ни молитва и ни запази от внезапна смърт, и ни дарувай покаяние преди смъртта.

Автор: Светител Димитрий Ростовски

КАКВО Е НУЖНО ЗА СПАСЕНИЕТО

II. ДЕЛАТА НА ВЯРАТА

„За спасението не е достатъчна само студена и мъртва вяра. Не! Спасява ни само живата, дейната вяра, изразяваща се в нравствено добри дела...

Където няма добри дела, там без съмнение няма и истинска християнска вяра и, обратното – където се появява истински християнски живот, там неопходимост се предполага и истинска християнска вяра...“ . *„Не мисли, че вярата, ако може да се нарече вяра твоята вяра, избоблява от делата, ще може да те спаси, защото вярата, в началото оправдала, изисква съзвучни на нея дела, без които е невъзможно да се спасим... Вярата трябва да се проповядва повече с дела, отколкото с думи... Защото с дела, а не с думи трябва да се открива съкровено“* (Преподобни Исидор Пелусиот).

„Господ е казал, че за спасението на онези, които не вярват в Христа, е необходима вяра в Христа; а за спасението на вярващите в Христа е необходим живот по Божиите заповеди. Невярващият в Христа ще погине во веки и който вярва в Христа на думи, но не изпълнява Неговите всевети заповеди и затова Го отхвърля чрез делата си, ще погине навеки. Иначе казано, за спасението е нужна жива вяра в Христа“.

„Когато нуденте попитали Господ: *„Какво да правим, за да извършваме делата Божии?“*, Той им отговорил: *„Делото Божие е това - да повярвате в Оногово, Когото Той е пратил“* (Иоан 6:28-29). Живата вяра в Христа е дело, и то толкова всеобхватно дело Божие, че чрез него напълно се извършва спасението. Такава вяра се изразява през целия живот, чрез цялото съществуване на човека: тя обхваща мислите му, сърдечните му чувства, цялата му дейност. Вярващият с такава вяра *„има живот вечен“* (Иоан 6:47). *„А вечен живот е това, да познават Тебе, Единия Истиннаго Бога, и пратения от тебе Исуса Христа“* (Иоан 17:3). Живата вяра е живот, посветен изцяло на благочестието и умъртвяването на себе си за света. Живата вяра е дар Божий. Този велик дар са изпросвали за себе си от Господа Неговите Свети Апостоли, когато Му казвали: *„Усили у нас вярата“* (Лука 17:5). Само чрез живата вяра човек може да се отрече от мнимите достойнства на своето паднало естество, да стане ученик и последовател на Господа с разум и дейност, подобаващи на обновеното естество“ (Св. Игнатий Брянчанинов).

„Но само вяра не е достатъчна за спасението, трябва и свято да се живее по заповедите Господни. „Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в царството небесно, а оня, който изпълнява волята на Моят Отец небесен“ - казва Господ (Мат. 7:21). А волята на Ощеца Небесен е изразена в заповедите Му“ . *„Вярвай и, приемайки благодатните сили за живот и благочестие чрез Светите тайнства, живей по заповедите Божии, под ръководството на богоучредени*

пастири, в жив съюз със Светата Църква...“ (Светителят Теофан Затворник).

Автор: Архимандрит Лазар

Източник: "Какво е необходимо да знае съвременния православен християнин", изд. Тавор

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

КОЙТО ИМА ДОБРИ ПОМИСЛИ, ВИЖДА ВСИЧКО ДОБРО

Някои ми казват, че изпадат в съблазън, понеже виждат много нередности в Църквата, а аз им отговарям: Ако попиташ някоя муха дали тук наоколо има цветя, ще отговори: „Не знам, там, долу в дерето има консервени кутини, тор, нечистотии“, и ще ти изреди всички мръсотии, върху които е кацала. Обаче, ако попиташ една пчела дали е видяла някоя нечистотия наоколо, ще ти отговори: „Нечистотия ли? Не съм видяла такова нещо; тук мястото е пълно с миризливи цветя“, и ще ти избере един куп градински и полски цветя. Значи мухата знае само къде има нечистотии, а пчелата знае, че ей там има една лилия, по-нататък – зюмбюл и т.н.

Доколкото съм разбрал, някои хора приличат на пчелата, а други – на мухата. Подобните на мухата във всяко нещо търсят да намерят лошото и се занимават с него. Те не виждат никъде нищо добро. А подобните на пчелата търсят навсякъде да намерят нещо добро. Повреденият човек мисли по повреден начин, възприема всичко „отляво“, всичко вижда наопаки. А който има добри помисли, каквото и да види, каквото и да му кажеш, ще го възприеме е добър помисъл.

Веднъж едно дете на 16 години дойде до килията ми и удари желязото при външната порта. Имах да чета цял чувал с писма, но реших да изляза и да видя какво иска. Казвам му: „Какво има, момчето ми?“ А то ме пита: „Това ли е килията на отец Пансий? Искам да говоря с него.“ „Това е, но той не е тук. Отиде да купи цигари“, казвам аз. „Явно е отишъл да услужи на някого“, казва то с добър помисъл. Аз му казвам: „Отиде да купи за себе си, защото му свършиха и полудя за цигари. Мен ме остави тук сам и не знам кога ще се върне. Ако видя, че се бави, ще си тръгна.“ Очите му се насълзиха и то отново с добър помисъл каза: „Толкова много изморяваме Стареца.“ „За какво ти е?“ , питам го. „Искам да получа благословението му.“ „Какво благословение, бре! Той е в прелест, няма полза от него, познавам го добре. Недей да чакаш напразно, защото и да се върне, ще бъде изнервен, а може и да е пиян, защото освен всичко друго и пие“ Но момчето непрекъснато посрещаше всичко с добър помисъл. Накрая му казвам: „Аз ще го почакам още малко. Какво искаш да му кажа?“ „Имам да му предам едно писмо, но ще почакам да получа и благословението му.“ Видяхте ли? Каквото и да му казвах, то го посрещаше с добър помисъл. Като му казах, че е полудял за цигари, то въздъхна и очите му се насълзиха. Други четат толкова книги, а това момче, девети клас в гимназията, всичко посрещаше с добър помисъл! Ти нарочно му

разваляш помисъла, а то създава по-добър помисъл и прави по-добро заключение. Възхитих му се! За първи път виждах такава нещo!

Автор : св. Писний Светогорец

Детски свят

НЕСЪТВОРЕНА СВЕТИНА

Чудно дете беше Стефан. Постоянно и за всичко питаше. Само дядо му не се отегчаваше от неговите въпроси. Той беше мъдър и искаше неговото внуше да стане умно дете.

Веднъж му каза, че знанието е светлина. Като не можеше с малкия си ум да разбере това, дядо му обясни, че когато се разсъмне и изгрее слънцето, всичко се вижда ясно и човек не се заблуждава, а когато падне мрачна нощ, не се знае какво има около нас. Затова, за да извършим нещо добро, трябва да го правим на светлина.

Това много хареса на Стефан. Обикна знанието, защото дядо му го сравняваше със светлината. Купи си тетрадка и с още детския си почерк записа в нея първата мъдра мисъл, която научи. Започна да събира мъдрости от велики хора. Като стана юноша, тетрадката му се изпълни с чудни мисли, от хубави, похубави. Разбра колко много мъдри хора са живели на земята.

Но един ден между многото мъдри книги, които четеше, се намери светото Евангелие. Баба му го беше кръстила, но никой вкъщи не говореше за Христос. Навярно Той ще е някаква велика личност!

Още като започна да чете, остана удивен. Разбра, че никой велик човек не е изказвал такива премъдри мисли. Съвсем не приличат на мислите на земните мъдрети. Те дават знание, което е светлина, но друга. Тя не само просвещава, но и топли душата. Христос трябва да е личност не от този свят!

И постепенно разбира Стефан, че Христос не е велик човек, а самият Бог. Е голямо почитание сложи светото Евангелие над девелата тетрадка с мъдри мисли от земни хора. Промени се. Започна да различава земната мъдрост от божествената.

Когато реши да учи за художник, избра да стане иконописец. Колко много мислеше как ще нарисова Христос Бог в човешки образ! Има нещо неумовимо за ума, колко повече за очите!

Дълбоко вярващ и добър християнин Стефан стана прочут иконописец. Един ден в работната му стая дойде негов приятел. Като видя иконата на Христос благославящ, той се удиви и запита:

- Стефане, как я нарисова? Не съм виждал другаде такъв Христос.

- Преди да посегна към четката, аз дълго постя и се моля. Само по Божие вдъхновение може да се изобрази Христос и то доколкото е възможно с човешка ръка - отговори Стефан.

- Но нали е живял на земята като човек. Както рисуващ човещите, така и Него.

- Не е така, приятелю. Когато Той проповядвал на земята, опитвали се да Го нарисуват, но не успявали.

Изразът Му непрекъснато се изменял божествено и не можели с четка да уловят чертите на лицето Му. Христос не е от този свят!

Когато приятелят му се замисли, Стефан простичко обясни:

- Няма земен човек, на когото звезда да е възвестила раждането и ангели да пеят в небесата. Когато Христос бил на дванадесет години, удивил мъдрите старци в иерусалимския храм. В светото Евангелие са описани само част от многото чудеса, които Той е правил. Не само лекувал болестните на тялото, но и душата. Той прощавал грехове. А кой земен човек може да стори това? Той възкресявал и мъртви...

- Стефан поспря и като разбра, че приятелят му се замисли още по-дълбоко, продължи:

- На планината Тавор, когато се преобразил, Той бил целият в такава светлина, която не може да се сравни с най-ярката слънчева светлина. Тази светлина не е като сътворената от Бога земна светлина, тя е небесна, несътворена...

- Затова Христос не е обикновен, дори велик човек, а Богочовек - въплътен Бог!

- Прав си, Стефане. И най-великият земен човек е грешен. Затова и името му остава след време в забрава. А името на Христос никой не може да заличи. След този разговор приятелят на Стефан разбра защо Христос се рисува с ореол. Това е символ, изобразяващ несътворената светлина.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)

Източник: "Православно Вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

9 август † 10 Неделя след Петдесетница. Неделя след Преображение. Св. ап. Матия. Преп. Псой (Тип. с. 394). Гл. 1, үтр. ев. 10, ап. 1 Кор. 4:9-16 (с. 135), лит. ев. Мт 17:14-23

10 август Св. мчк и архидякон Лаврентий (вечерта Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

11 август Св. мчк и архидякон Евпъл. Св. мца Госана девица (Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

12 август Св. мци Фотий и Аникита. Преп. Паламон Египетски (Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

13 август Преп. Максим Изповедник. Св. Тихон, еп. Задонски (Отдание на Преображение Господне) (Тип. с. 395) (Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

14 август Св. прор. Михей (Предпр. на Успение Богородично)

15 август † Успение на Пресвета Богородица (Тип. 397)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg